

Vad är sanning? – Nummer fem

Tröstaren

Jeff Pippenger

2023-09-11

Den profetiska historia som har öppnats inom de sju tordönen identifierar den historia vi nu befinner oss i. Hemligheten var dold till dess att den historia den representerade hade anlänt. Det är den tid då Hjälparen, ”sanningens” Ande, uppenbarar den sanning som Johannes kallade Jesu Kristi uppenbarelse, ty Jesus Kristus är Sanningen. Det är inte endast så att ordet ”sanning” representerar Guds karaktär. Och det är inte endast en uppenbarelse för den förunderlige språkforskaren, att det hebreiska ordet för ”sanning” används på så djupgående sätt genom hela Skriften. Utan det är också det häpnadsväckande undret som, när det förstås, blir nyckeln till att öppna profetierna i Uppenbarelsboken, och därigenom öppnar det hela Bibeln. Men det är endast för dem som är villiga att se, höra och bevara det som är skrivet däri, ty tiden är nära.

För att människor skall kunna känna igen ”sanningen” på ett sådant sätt att de blir helgade genom den, krävs den Helige Andes närvaro. Människor kan intellektuellt förstå ordet ”sanning” och till och med förundras över dess betydelse, men ”sanningen” måste ätas. Den måste tas in i människans inre och bli en del av hennes erfarenhet, ty ordet förmedlar Guds skapande kraft till dem som söker att förvandlas till Kristi avbild. En av utgångspunkterna för min personliga undersökning av det hebreiska ord som översatts med ”sanning” var de hebreiska lärda, vilka också behandlar ordet ”sannings” förunderliga natur och dess bruk i Bibeln. Men det finns ingen anledning att tro att deras intellektuella förståelse av ordet ”sanning” har lett dem till Kristus.

Det profetiska faktum att ordet behöver ätas i den Helige Andes närvaro återklingar i syster Whites definition av ”oljan” i liknelsen om de tio jungfrurna, liksom i hennes beskrivning av de två grupperna av jungfrur som väntar på Brudgummen.

En symbol har oftast mer än en betydelse, och betydelsen ska bestämmas av det sammanhang där symbolen förekommer. Den ska inte bestämmas utifrån den grammatiska expertens definition av ordet eller utifrån den historiska tidsram då ordet skrevs. Dessa två tillvägagångssätt är vad adventismens teologer har tagit fasta på för att förneka ”sanningen”. En symbol definieras av det sammanhang där den används. Inom Profetians Ande representerar ordet ”olja” i liknelsen om de tio jungfrurna åtminstone några olika ting beroende på sammanhanget i det avsnitt där ”olja” förekommer. Varför äger den ena klassen av jungfrur oljan och den andra inte?

”Det finns en värld som ligger i ondska, i bedrägeri och villfarelse, i själva dödsskuggans skugga, — sovande, sovande. Vilka känner själanöd för att väcka dem? Vilken röst kan nå dem? Mina tankar förs till framtiden, när signalen skall ges: ’Se, Brudgummen kommer; gå ut för att möta Honom.’ Men några kommer att ha dröjt med att skaffa den olja som behövs för att fylla på sina lampor, och för sent kommer de att upptäcka att karaktären, som oljan representerar, inte kan överföras. Den oljan är Kristi rättfärdighet. Den representerar karaktär, och karaktär kan inte överföras. Ingen människa kan skaffa den åt en annan. Var och en måste

själv vinna en karaktär renad från varje syndens fläck.” Bible Echo, 4 maj 1896.

De oförståndiga jungfrurna äger inte den karaktär som är nödvändig för att bestå i den snart annalkande krisen. De saknar Kristi rättfärdighet. Men oljan är också ett budskap, och oljan i liknelsen om de tio jungfrurna i ”de sista dagarna” är det sista varningsbudskap som representeras av Jesu Kristi uppenbarelse och som skall höras, läsas och hållas.

”De smorda, som står inför hela jordens Herre, innehar den ställning som en gång gavs åt Satan såsom den överskuggande keruben. Genom de heliga väsen som omger hans tron upprätthåller Herren en ständig förbindelse med jordens invånare. Den gyllene oljan representerar den nåd varmed Gud håller de troendes lampor försedda, så att de inte skall fladdra och slockna. Om inte denna heliga olja utgöts från himlen genom Guds Andes budskap, skulle det ondas makter ha fullständig kontroll över människorna.

”Gud vanäras när vi inte tar emot de budskap som han sänder oss. Därigenom avvisar vi den gyllene oljan som han vill utgjuta i våra själar för att förmedlas till dem som är i mörker. När ropet ljuder: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom’, då kommer de som inte har tagit emot den heliga oljan, som inte har vårdat Kristi nåd i sina hjärtan, att upptäcka, liksom de fåvitska jungfrurna, att de inte är redo att möta sin Herre. De har inte i sig själva någon kraft att skaffa oljan, och deras liv går till spillo. Men om man ber om Guds helige Ande, om vi vädjar såsom Mose gjorde: ’Låt mig få se din härlighet’, då skall Guds kärlek bli utgjuten i våra hjärtan. Genom de gyllene rören skall den gyllene oljan förmedlas till oss. ’Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.’ Genom att ta emot de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol lyser Guds barn som ljus i världen.” Review and Herald, 20 juli 1897.

”Oljan” är det sista budskapet, vilket återigen är Jesu Kristi uppenbarelse. I avsnittet måste de som önskar få oljan vädja till Gud, såsom Mose gjorde i Horebs grotta. Men märk att om vi skall ”vädja, såsom Mose gjorde”, att Gud skall ”visa” oss sin ”härlighet”, måste vi först be om den Helige Ande, som är Hjälparen. Om vi gör det, skall vi genom änglar och de två gyllene rören ta emot Kristi rättfärdighet. Vi bedrar oss själva om vi tror att vi kan be och vädja om Kristi karaktär på det sätt som Laodiceisk adventisms traditioner och sedvänjor antyder att det bör ske, samtidigt som vi vägrar budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse. Hans rättfärdighet förmedlas till oss genom ”Guds Andes budskap”, vilka förmedlas av de två smorda som står inför Guds tron. När vi förkastar hans budskap, förkastar vi hans rättfärdighet.

Då tog jag till orda och sade till honom: Vad är dessa två olivträd på högra sidan om ljusstaken och på dess vänstra sida? Och jag tog åter till orda och sade till honom: Vad är dessa två olivkvistar som genom de två gyllene rören tömmer ut den gyllene oljan ur sig själva? Och han svarade mig och sade: Vet du inte vad dessa är? Och jag sade: Nej, min herre. Då sade han: Dessa är de två smorda, som står inför hela jordens Herre. Sakarja 4:11–14.

De två ”smorda, som står inför hela jordens Herre”, framställs också som de två vittnena i Uppenbarelsesboken elva.

”Angående de två vittnena förklarar profeten vidare: ’Dessa är de två olivträden och de två ljusstakarna som står inför jordens Gud.’ ’Ditt ord’, sade psalmisten, ’är mina fötters lykta och ett ljus på min stig.’ Uppenbarelseboken 11:4; Psalm 119:105. De två vittnena representerar Skrifterna i Gamla och Nya testamentet.” The Great Controversy, 267.

Oavsett om vi betraktar Sakarjas eller Johannes vittnesbörd om de två vittnena, är sammanhanget för vardera vittnesbördet den kommunikationsprocess som är den allra första sanning som nämns i samband med budskapet om Jesu Kristi uppenbarelse i Uppenbarelseboken kapitel ett och vers ett. Från Fadern, till Sonen, till änglarna, till en profet, till församlingen. Den process genom vilken Kristus talar till mänskligheten är en grundläggande insikt som Han söker uppenbara i det slutliga varningsbudskapet. Detta motsvarar betoningen i framställningen av både den första och den tredje ängels budskap.

Den förste ängels budskap representeras av William Miller. Miller äger flera profetiska kännetecken som måste erkännas. Han var rörelsens ”Fader”, vilket, sett i termer av Alfa och Omega, kräver att det också skulle finnas en son. Han representerade en rörelse som betecknades med namnet ”Millerit”, vilket är ordet för en typ av klippa. Han användes till att organisera en uppsättning bibliska regler för profetisk uttolkning. Dessa regler blir en huvudbeståndsdel i förmedlingen av budskapen från Guds Ande, vilka antingen förkastades eller mottogs, när dem som tillhörde Millers generation valde om de skulle behålla sitt dåaktiga laodiceiska tillstånd eller bli visa filadelfier. Som fader till den förste ängels budskap är han en förebild för en rörelse som skall förkunna den tredje ängels budskap, och den rörelsens förståelse av budskapet kommer att ledas av en särskild uppsättning bibliska regler för profetisk uttolkning, vilka befäster den tredje ängels budskap lika fast som Miller användes för att befästa den förste ängels budskap. Gud förändras aldrig, Jesus Kristus densamme i går och i dag och i evighet.

Bedra er inte, mina älskade bröder. All god gåva och all fullkomlig gåva är ovanifrån och kommer ner från ljusens Fader, hos vilken ingen förändring finns och ingen växlingens skugga. Enligt sin vilja födde han oss genom sanningens ord, för att vi skulle vara såsom en förstlingsfrukt av hans skapade verk. Jakobsbrevet 1:16–18.

I början eller vid slutet av adventismen förmedlas budskapen från Guds Ande, som representeras av oljan, genom de två vittnena. I början, hos milleriterna, var de två vittnena Gamla och Nya testamentet, och vid slutet är de Bibeln och Profetians Ande. Detta är anledningen till att Johannes, som på det mest fullkomliga sätt åskådliggör slutet för Guds folk i de sista dagarna av den undersökande domen, befann sig på ön Patmos.

Jag, Johannes, er broder och meddelaktig med er i bedrövelsen och i Jesu Kristi rike och tålmod, befann mig på den ö som kallas Patmos, för Guds ords skull och för Jesu Kristi vittnesbörds skull. Uppenbarelseboken 1:9.

Patmos’ profetiska sammanhang visar att Johannes blir förföljd. Han blev förföljd för att ha tagit emot budskapen från Guds Ande, vilka genom Bibeln och Profetians Ande identifierar Jesu Kristi uppenbarelse.

Förföljelsen av Guds folk i ”de sista dagarna” framställs också i Uppenbarelseboken elva, när de två vittnena dödas på gatorna och alla firar deras död. I kapitel elva är dessa två vittnen Elia och Mose. De har avlagt sitt vittnesbörd i tre och ett halvt år och blir sedan dödade, men därefter blev de uppväckta igen.

Alla profeterna talar mer om de sista dagarna än om sin egen historia; om det därför någonsin finns en bok som talar om de sista dagarna, så är det Uppenbarelseboken, där alla Bibelns böcker möts och slutar. Det måste därför i de sista dagarna finnas ett ”budskap” som dödas och därefter uppstår igen. Uppenbarelseboken elva skildrade den franska revolutionens historia, men den skildrar ännu mer direkt ett angrepp mot den tredje ängelns budskap i de sista dagarna. Det budskap och den rörelse som förebildades genom Millers budskap och rörelse utsattes för det angreppet och dog den 18 juli 2020. Enligt Uppenbarelseboken elva skulle det angreppet utföras av vilddjuret som steg upp ur avgrunden.

Och när de har fullbordat sitt vittnesbörd, skall vilddjuret som stiger upp ur avgrunden föra krig mot dem och besegra dem och döda dem. Och deras döda kroppar skall ligga på gatan i den stora staden, som andligen kallas Sodom och Egypten, där också vår Herre blev korsfäst. Uppenbarelseboken 11:8, 9.

Syster White upplyser oss om att ”avgrunden” representerar en ny manifestation av satanisk makt.

”När de har fullbordat [är i färd med att fullborda] sitt vittnesbörd.’ Den tidsperiod då de två vittnena skulle profetera klädda i säckväv upphörde år 1798. Då de närmade sig avslutningen av sitt verk i fördoldhet, skulle krig föras mot dem av den makt som framställs som ’vilddjuret som stiger upp ur avgrunden’. I många av Europas nationer hade de makter som härskade i kyrka och stat i århundraden varit behärskade av Satan genom påvedömetts förmedling. Men här förs en ny uppenbarelse av satanisk makt fram.” The Great Controversy, 268.

Det finns tre makter som i Uppenbarelseboken identifieras såsom kommande ur avgrunden; den första som nämns är islam i Uppenbarelseboken 9:2, den andra är den franska revolutionens ateism i kapitel 11, vers 8, och den tredje är det moderna Rom i kapitel 17, vers 8. Den ”nya manifestationen” i de sista dagarna, som inte bara kommer att angripa den rörelse som förebildades av milleritväckelsen, utan också angripa världen, är den förfalskade väckelsen av det förfalskade midnattsropet, känd som ”woke-ismen”. Woke-ismen representerar en ”ny manifestation av satanisk makt”, vilken upprätthålls av den nuvarande jesuitiske antikrist och främjas genom köpmännen, Förenta nationernas politiska ledare, de liberala företrädarna i protestantismens fallna kyrkor i Förenta staterna, och det demokratiska partiet i förening med RINO-republikanerna, som antingen främjar eller tillåter främjandet av alla varianter av de avvikande livsstilarna inom den homosexuella gemenskapen, sådan den framställs i kapitel 11 såsom ”Sodom”. Dessa tre makter är det som leder världen till Harmageddon, och de representeras också av ”Egypten”, symbolen för ateism och världslighet. Inramad i den franska revolutionens anarki, som är ytterligare ett inslag i dessa tre makter som tillsammans utgör vad syster White kallar den ”onda konfederationen”, främjar eller tillåter de antingen direkt woke-ismen. Woke-ismen är den sataniska förfalskningen av de tio jungfrurnas uppvaknande. Vi har mer att behandla i dessa avseenden, men vi behöver först ta upp efterdyningarna av mordet på gatan som fullbordades den 18 juli 2020.

Och vidare, käre läsare, var vänlig att förstå att jag inte har något stöd att erbjuda det republikanska partiet. Det finns ingen politisk riktning som jag hyser något förtroende för. Det är endast de profetiska skeenden som föreligger i Förenta staterna, Förenta nationerna och påvedömet som jag påvisar. Dessa skeenden kommer att behandlas mer specifikt när vi börjar att direkt behandla de två horn som löper parallellt med varandra från 1798 fram till söndagslagen.

Den sataniska wokeismen, som utgör ett förfalskat midnattsrop, föregår det verkliga midnattsropet, och före tiden för det äkta midnattsropet kommer de som har blivit slagna på gatorna slutligen att utvecklas till antingen en oförståndig eller en vis jungfru. Den tidsperiod då våra karaktärer binds samman antingen till det knippe som är bestämt för förstörelsens eld eller till det knippe som är avsett för den himmelska ladan är nu här.

Syster White visar att de oförståndiga jungfrurna i den milleritiska historien under dröjsmålets tid reagerade annorlunda på den prövande besvikelsen än de kloka jungfrurna, och antyder därmed att deras karaktärer vid tiden för dröjsmålet redan var fastställda. Men Jeremias vittnesbörd upplyser oss om att vi kan välja att återvända till Gud, och han skall inte bara återvända till oss, utan han skall göra oss till en befäst mur av koppar mot de ogudaktiga och de fruktansvärda, när vi används som hans munstycke i den efterföljande krisen. Det är vid denna profetiska punkt som Jesus lovar att trösta oss. Detta är innebörden av Johannes fyra kapitel, som är förlagda inom vår nuvarande historia.

Oljan är den helige Ande; den är karaktär och den är budskapen från Guds Ande. Guds Ande är "Hjälparen". Såsom Gud älskade världen så mycket att han utgav sin enfödde Son, och såsom Jesus offrade sitt gudomliga väsen för att villigt ta den mänsklighet som han hade skapat till sig själv som en del av sig för evigheten, så skall också den helige Ande, som ges under denna tid, förbli hos oss för evigt.

Om ni älskar mig, håll mina bud. Och jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, för att han må förbli hos er för evigt; sanningens Ande, som världen inte kan ta emot, eftersom den inte ser honom och inte heller känner honom. Men ni känner honom, ty han förblir hos er och skall vara i er. Jag skall inte lämna er faderlösa; jag skall komma till er. Johannes 14:15–18.

Denna Andens uppoffring i att välja att förbli hos människorna för evigt motsvarar de två andra personernas i den himmelska trion uppoffring. Kanske lika betydelsefullt som Andens uppoffring i Hans villighet att leva inom var och en av de återlösta i evighet är att "Hjälparens" ankomst i denna särskilda historia utpekar när Guds folk blir beseglade för evigheten.

Och bedröva inte Guds helige Ande, genom vilken ni har blivit beseglade till återlösningens dag. Efesierbrevet 4:30.

I den historia där löftet om Hjälparen fullkomligt uppfylls, vilket är de etthundfyrtyratusens historia, skall Anden "förbli" hos oss "för evigt". Varje kristen som uppfyllde evangeliets villkor tog emot den Helige Ande och blev därför "förseglad till återlösningens dag", men denna försegling pekar helt enkelt fram mot den tid då de etthundfyrtyratusen skall förseglas under

den nuvarande historien. I Efesierbrevet ställs de som är förseglade till återlösningens dag i kontrast till dem som ”bedrövar” den ”Helige Ande”. De bedrövar den Helige Ande genom att vägra ta emot Guds Andes meddelanden och vägrar därigenom den gyllene oljan. När Kristus lovar att sända oss ”Hjälparen”, ”sanningens Ande”, i denna besvikelsens period, lovar Han att sätta sitt sigill på oss, och Hans sigill representerar hållandet av Hans bud, i synnerhet sabbatsbudet, vilket är den dag då Johannes mottog uppenbarelsen och vilket är den fråga som står i begrepp att konfrontera världen.

De visa jungfrurnas besegling fullbordas före söndagslagens prövning, ty det är där som både de visa och de fåvitskas karaktärer kommer att uppenbaras, och karaktären utvecklas aldrig i en kris, den uppenbaras endast. Beseglingen representerar, bland annat, en förvandling från en laodiceisk sinnelag till en filadelfisk sinnelag. Problemet är att för att denna förvandling skall kunna fullbordas, måste den första prövningen för var och en av oss vara att uppriktigt inse att vi hittills har varit laodiceer; ty såsom laodiceer är vår främsta andliga hållning att allt står väl till, när i själva verket allting är fullständigt fel. Den hållningen måste läggas bort; den är en av de avskyvärda ting som måste skiljas från det dyrbara.

”Så snart Guds folk blir beseglade på sina pannor — det är inte något sigill eller märke som kan ses, utan ett grundfästande i sanningen, både intellektuellt och andligt, så att de inte kan rubbas — så snart Guds folk är beseglade och beredda för skakningen, kommer den. Ja, den har redan börjat; Guds domar vilar nu över landet för att varna oss, så att vi må veta vad som kommer.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 4, 1161.

Den ”Hjälpare” som Jesus lovar sina lärjungar, vilken tröstar dem i besvikelsens stund, leder sitt folk in i hela sanningen, och det är genom ett ”stadgande i sanningen” som vi blir beseglade. Den ”sanning” som Guds folk vid denna tidpunkt ska stadga sig i är den ”sanning” som förseglas uppstrax innan nådatiden avslutas, ty ”tiden är nära”. Den sanningen är strukturen i de sju dundrens dolda historia, och denna dolda historia identifierar den historia där Jesu Kristi uppenbarelse öppnas. De sju dundrens dolda historia kommer att uppfyllas just vid den tid då den ”sanning” som framställs som den dolda historien blir uppförseglad. Avförseglingen av ”sanningen” är det som beseglar dem som tar emot det budskap som tidigare har varit förseglat.

Guds folk förseglas på sina pannor före den omskakning bland de vredgade nationerna som inträffar vid söndagslagen och därmed inleder nationell undergång. Jesu Kristi uppenbarelse är ”profetians ord” i Uppenbarelséboken, vilka inte längre skall förseglas, ty tiden är nära. Det är den sanning som nu skall läsas, höras och framför allt bevaras, om vi skall bli välsignade.

Judas sade till honom, inte Iskariot: Herre, hur kommer det sig att du vill uppenbara dig för oss och inte för världen? Jesus svarade och sade till honom: Om någon älskar mig, skall han hålla fast vid mina ord; och min Fader skall älska honom, och vi skall komma till honom och ta vår boning hos honom. Den som inte älskar mig håller inte fast vid mina ord; och det ord som ni hör är inte mitt, utan Faderns, som har sänt mig. Detta har jag talat till er, medan jag ännu är kvar hos er. Men Hjälparen, den Helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er. Johannes 14:22–26.

För dem som håller fast vid det budskap som håller på att förseglas upp är löftet att Hjälparen skall ”lära” oss ”allt”, ”allt vad” Jesus har sagt ”till er”. Detta är det löfte som uppfylldes för Emmauslärjungarna och därefter för de elva lärjungarna. När Kristus tog bort sin hand från Emmauslärjungarnas ögon, som var ”hindrade”, och därefter ”öppnade” de elva lärjungarnas ”förstånd”, så att de fullt ut kunde ”förstå skrifterna”, nedtecknade Han ett löfte för dem som lever i ”de yttersta dagarna”, vilka skall återvända från sin besvikelse, omvända sig från sitt laodiceiska tillstånd och ta emot ”sanningen”. ”Hjälparen” skall i ”de yttersta dagarna” ”påminna” oss om ”allt”, medan han lär oss ”allt”. Lika betydelsefullt som att Han, medan han lär oss allt, påminner oss om tidigare sanningar, är att Han också skall ”förkunna för oss vad som kommer.”

Men jag säger er sanningen: Det är för ert bästa att jag går bort. Ty om jag inte går bort, kommer Hjälparen inte till er; men när jag går bort, skall jag sända honom till er. Och när han kommer, skall han överbevisa världen om synd och om rättfärdighet och om dom: om synd, därför att de inte tror på mig; om rättfärdighet, därför att jag går till min Fader och ni ser mig inte längre; om dom, därför att denna världens furste är dömd. Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu. Men när han kommer, sanningens Ande, då skall han leda er in i hela sanningen. Ty han skall inte tala av sig själv, utan vad han hör skall han tala, och det som kommer skall han förkunna för er. Han skall förhärliga mig, ty av mitt skall han ta och förkunna för er. Johannes 16:7–14.

Vid denna tid skall Hjälparen ”leda” oss in i ”sanningen”, ”lära oss allt”, däribland ”vad som skall komma”, ty vid denna tid har Jesus fortfarande ”mycket att säga” oss. Dessa ting, vare sig de är sådant som hör till vårt ”minne”, ”vad som skall komma” eller de många ”ting” som han ”ännu” har att säga oss, är det som beseglar oss inför den kommande krisen. Så sker, ty hans sanning representerar hans skapande kraft. Han beseglar oss i förväg inför den kommande krisen, ty han avser att vi skall vara förvarnade om den största perioden av förföljelse mot hans folk som någonsin äger rum i den heliga historien. Denna förföljelse utpekar särskilt att de ord och handlingar som vi har gjort i det förgångna skall kommas ihåg och användas mot oss, så som Kristi ord förvreds mot honom. Icke desto mindre skall vi frambära budskapet som ett vittnesbörd mot deras uppror, så som det framställs genom Hesekiel och Kristus.

Kom ihåg det ord som jag sade till er: Tjänaren är inte större än sin herre. Har de förföljt mig, skall de också förfölja er; har de bevarat mitt ord, skall de också bevara ert. Men allt detta skall de göra mot er för mitt namns skull, därför att de inte känner honom som har sänt mig. Om jag inte hade kommit och talat till dem, skulle de inte ha haft synd; men nu har de ingen ursäkt för sin synd. Den som hatar mig hatar också min Fader. Om jag inte bland dem hade gjort de gärningar som ingen annan har gjort, skulle de inte ha haft synd; men nu har de både sett och hatat både mig och min Fader. Men detta sker för att det ord skall uppfyllas som är skrivet i deras lag: De hatade mig utan orsak. Men när Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens Ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig. Johannes 15:20–26.

”Sanningens Ande”, som är ”Hjälparen”, skall ”vittna om” Kristus, som är ”sanningen”. Och ”sanningen” är Alfa och Omega, den förste och den siste, begynnelsen och änden. Den fördolda historien om de sju tordönen, som nu blir avförseglad, är de etthundrafyrtiofyrtatusens

beseglingsbudskap. I efterdyningarna av den 18 juli 2020 ger Jeremia ett exempel på att vi kan välja att vända tillbaka till honom som först älskade oss. När vi utför detta verk av återvändande har vi ansvaret att skilja det dyrbara från det ovärdiga. Om vi verkar på vår frälsning med fruktan och bävan och fullbordar det verket, kommer vi att bli beseglade och omedelbart träda in i den största krisen i jordens historia. Vi kommer också att ha förmånen att få uppleva den historia som profeter, kungar och rättfärdiga män har längtat efter att få se.

De som tar sig an detta verk och återvänder ”skall vandra i det ljus som utgår från Guds tron”, och genom ”änglarna skall det vara en ständig förbindelse mellan himlen och jorden”, vilket är den kommunikationsprocess som identifieras i inledningsversen i Uppenbarelseboken.

”Inte alla i denna värld har tagit parti med fienden mot Gud. Inte alla har blivit trolösa. Det finns några få trofasta som är sanna mot Gud; ty Johannes skriver: ’Här är de som håller Guds bud och Jesu tro.’ Uppenbarelseboken 14:12. Snart skall striden rasas häftigt mellan dem som tjänar Gud och dem som inte tjänar honom. Snart skall allt som kan skakas skakas, så att de ting som inte kan skakas må bestå.

”Satan är en flitig bibelstuderande. Han vet att hans tid är kort, och han söker på varje punkt motverka Herrens verk på denna jord. Det är omöjligt att ge någon föreställning om den erfarenhet som Guds folk, vilka då skall vara vid liv på jorden, kommer att genomgå, när himmelsk härlighet och en upprepning av det förgångnas förföljelser sammanblandas. De skall vandra i det ljus som utgår från Guds tron. Genom änglarnas förmedling kommer en ständig förbindelse att upprätthållas mellan himlen och jorden. Och Satan, omgiven av onda änglar och utgivande sig för att vara Gud, kommer att utföra under av alla slag för att om möjligt bedra till och med de utvalda. Guds folk kommer inte att finna sin trygghet i att utföra under, ty Satan kommer att efterapa de under som skall göras. Guds prövade och beprövade folk kommer att finna sin kraft i det tecken som omtalas i 2 Mos. 31:12–18. De skall ta sin ståndpunkt på det levande ordet: ’Det är skrivet.’ Detta är den enda grund på vilken de kan stå fasta. De som har brutit sitt förbund med Gud kommer på den dagen att vara utan Gud och utan hopp.

Guds tillbedjare kommer särskilt att kännetecknas av sin vördnad för det fjärde budet, eftersom detta är tecknet på Guds skapande makt och vittnesbördet om hans anspråk på människans vördnad och hyllning. De ogudaktiga kommer att kännetecknas av sina ansträngningar att riva ned Skaparens minnesmärke och att upphöja Roms institution. I den avgörande striden kommer hela kristenheten att delas i två stora klasser: de som håller Guds bud och Jesu tro, och de som tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke. Fastän kyrka och stat kommer att förena sin makt för att tvinga alla, ”små och stora, rika och fattiga, fria och trälar”, att ta emot vilddjurets märke, kommer Guds folk ändå inte att ta emot det. Uppenbarelseboken 13:16. Profeten på Patmos skådar ”dem som hade segrat över vilddjuret och över dess bild och över dess märke och över talet på dess namn stå på glashavet med Guds harpor” och sjunga Moses och Lammets sång. Uppenbarelseboken 15:2.

”Fruktansvärda provningar och vedermödor väntar Guds folk. Krigets ande sätter nationerna i rörelse från jordens ena ände till den andra. Men mitt under den kommande nödens tid — en tid av nöd sådan som inte har funnits sedan ett folk blev till — skall Guds utvalda folk stå orubbat. Satan och hans härskaror kan inte förgöra dem, ty änglar, väldiga i styrka, skall

beskydda dem.” Testimonies, volym 9, 15–17.

Det är värt att inse att detta avsnitt utgör slutet på ett kapitel som börjar på sidan elva i Testimonies, band nio, vilket kan uppfattas som representerande nio-elva. Det är värt att lägga märke till att titeln handlar om den kommande Brudgummen, och även om Habackuks tavlor, varifrån Paulus hämtade den vers som han skrev i Hebreerbrevet. Början av kapitlet utmärker den historia som började den 11 september 2001, de två förbundstavlor i den profetia som ingicks vid adventismens början, och att titeln är den sista krisen, vilket identifierar det sista midnattsropet. Slutet av kapitlet står i fullständig överensstämmelse med början, ty både början och slutet behandlar den slutliga krisen.

”Avsnitt 1—För Konungens ankomst

”Ty ännu en kort tid, så skall han som kommer komma och inte dröja.” Hebréerbrevet 10:37.

”Den sista krisen”

”Vi lever i ändens tid. Tidstecknen, som snabbt går i uppfyllelse, förkunnar att Kristi ankomst är nära förestående. De dagar i vilka vi lever är allvarliga och betydelsefulla. Guds Ande dras gradvis men säkert tillbaka från jorden. Plågor och domar faller redan över dem som föraktar Guds nåd. Olyckorna på land och till sjöss, samhällets oroliga tillstånd, krigets larm, är olycksbådande. De förebådar annalkande händelser av allra största betydelse.” Testimonies, volym 9, 11.

Om vi återvänder och tar emot den höga kallelsen att vara Guds ”mun”, såsom den representeras av Jeremia, kommer vi mycket snart att bli delaktiga i den största inbärgningen i den heliga historien.

Han talade också till dem ord av hopp och mod. ”Låt inte ert hjärta oroas”, sade Han; ”ni tror på Gud, tro också på Mig. I Min Faders hus finns många boningar; om det inte vore så, skulle Jag ha sagt er det. Jag går bort för att bereda plats åt er. Och om Jag går bort och bereder plats åt er, skall Jag komma tillbaka och ta er till Mig, för att ni skall vara där Jag är. Och vart Jag går vet ni, och vägen vet ni.” Joh. 14:1–4. För er skall kom Jag in i världen; för er har Jag verkat. När Jag går bort skall Jag alltjämt verka ivrigt för er. Jag kom till världen för att uppenbara Mig för er, så att ni skulle tro. Jag går till Min Fader och er Fader för att samverka med Honom till er förmån.

”Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som tror på mig, han skall också göra de gärningar som jag gör; och större än dessa skall han göra, ty jag går till min Fader.” Joh. 14:12. Med detta menade Kristus inte att lärjungarna skulle utföra mer upphöjda ansträngningar än han hade gjort, utan att deras verk skulle få större omfattning. Han syftade inte endast på att göra under, utan på allt som skulle ske genom den helige Andes verksamhet. ”När Hjälparen kommer”, sade han, ”som jag skall sända er från Fadern, sanningens Ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig; också ni skall vittna, ty ni har varit med mig från begynnelsen.” Joh. 15:26, 27.

På ett underbart sätt uppfylldes dessa ord. Efter den Helige Andes utgjutelse var lärjungarna så uppfyllda av kärlek till honom och till dem för vilka han hade dött, att hjärtan mjuknade genom

de ord de talade och de böner de uppsände. De talade i Andens kraft, och under inflytandet av denna kraft blev tusentals omvända.” Apostlagärningarna, 21, 22.